

sitte sig Skat af den Rente, de affaste, naar man ikke indfører Indkomstkildebestatning. Endelig bemærkes det, at det synes at være et urimeligt Omstøb, dersom man ønsker at skaffe Kommunerne Skat af Kapitalrente o. desl., ikke at lade Kommunerne selv lignede Skat paa Indkomstkilden, for ikke at tale om, at Kommunerne stundom vilde faa Skat 2 Gange af de samme Prioriteter og Afgifter, nemlig først af Staten, dernæst af Prioritets- eller Afgiftsejerne, dersom de bo i Kommunen selv, i hvilket Tilfælde de blive beskattede af Formue og Beslighed eller (i Kjøbenhavn) af Indkomst.

Fler-tallet ser saaledes i denne Bestemmelse kun et Middel til at skaffe Kommunerne et yderligere Tilskud fra Staten. Men dette kunde langt bedre og uden Omstøb ske ved en Forhøjelse af det direkte Tilskud til Kommunerne, hvis der var Anledning til en saadan.

Ved nu at overveje Folketingets Forslag i dets Helhed, laa det nær for Fler-tallet at undersøge, om der ikke kunde gøres en bedre Anvendelse af det betydelige Beløb af 10,121,000 Kr., som Forslaget gaar ud paa at „overføre“, og det navnlig i den Retning, at Beløbet med Sikkerhed kommer dem til gode, hvem det først og fremmest er tiltænkt. Den hele Bevægelse for at fremskalde en Skattereform sthydes Ønsket om at lette Landbruget for en Del af dets Byrder, altsaa at befri Hartkornet for at svare saa store Skatter som hidtil. Samtidig er Spørgsmaalet om at lette Kommunerne for en Del af deres Byrder fremdraget. Ikke desto mindre have de Lovforslag, som i de forløbne 4 Aar forelaa til Behandling, kun indirekte taget Sigte paa at komme selve Ejendomsbesidderne paa Landet til gode, hvorimod de direkte gaa ud paa at gøre Tilskud til Kommunerne, men saaledes at en Del af Pengene gennem disse, o: gennem Medsættelse af de paa Landejendomme lignede kommunale Afgifter, skulde naa til Ejerne. Denne hele Metode er i ingen Henseende heldig. Enhver Skatteyder maatte vedblive at betale de samme Skatter til Staten som hidtil og desuden betale en ny, nemlig Formue- og Indkomstkfat, og kun ad en Omvej, nemlig gennem Udbetalinger fra Staten til Kommunerne, vilde han faa noget Bedrags, ikke i Penge, som han fik tilbage, men i Formindskelse af de Afgifter, der vilde blive paalignede ham til Kommunen.

Det var derhos uundgaeligt, at Fordelingen af et Statstilskud paa mange Mill. Kr. mellem Kommunerne maatte medføre de største Uanskeligheder, naar det skulde undgaaes at gøre Uret. Endelig er det — i alle mulige Forhold uden for netop denne Sag — erkendt af alle, at en Fordeling efter Hartkorn er og bliver en Uretfærdighed mod mange.

Regeringen er i sine Lovforslag (ovennævnte Nr. 1 og 4) slaaet ind paa en ny Vej, nemlig dels at ophæve Land- og Vigningskatten og nedsætte Bygningsafgiften, dels at fordele Statstilskuddet efter andre og bedre Regler end tidligere foreslaadet.

Det Spørgsmaal paatrængte sig nu, om det ikke vilde være rigtigt at gaa videre ad den af Regeringen anviste Vej og helt at ophæve Bygningsafgiften samt ligeledes at afskaffe Gammelkatten, altsaa at ophæve alle nu bestaaende Skatter paa faste Ejendomme.

Efter det sidste Statsregnskab udgøre disse Skatter:

Bygningsafgift.....	ca.	3,800,000 Kr.
Land- og Vigningskfat.....	ca.	1,712,000 Kr.
hvoraf der hviler paa Tiender.....	ca.	240,000 —
	ca.	1,472,000 —
Vigningskfat af Købstæderne.....	ca.	215,000 —
Gammelkfat.....	ca.	5,004,000 —

Salt... 10,491,000 Kr.,